కాలప్రభావం

'అయితే- చూడండి బాబూ- పెడుతుందని రేషనా, కంట్రోలా?' అన్నాడు ఆదుర్దాతో గొల్ల వెంకన్న.

గొల్ల వెంకన్నకు కడుపులో గుడుగుడుమంటున్నది. సొంతకడుపుకెట్లావున్నా, యింతకు ముందు తింటున్నా తినకపోయినా, గంపెడంత సంసారం నెత్తిన పడ్డతరువాత కన్నకడుపు-బిడ్డల విషయమై వుండబట్టలేదు. అంతకు ముందు తనకడుపుకీ, తన శరీరానికీ తన సుఖానికీ ఎంతగా ఆవేదనపడేవాడయినా, యింట్లో పిల్లా, జెల్లా వరదాగా కనిపిస్తుంటే తన సుఖానికి పడే ఆవేదన క్రమంగా సన్నగిల్లుతుంది.

కరణం యీ కబురు గ్రామమంతా చెప్పి ఉబ్బిపోతున్నాడు. పైగా తన సంతోషం అందరికీ చోద్యంగా వుంటుందనే కారణాన, కబురు చెప్పిన వెంటనే ముఖం తప్పిస్తున్నాడు. అందరికీ కడుపులో గాలంపెట్టి దేవినట్లుగా వుంటుంటే, యీయనకింత సంబరమెందుకో.

గొల్ల వెంకడికి సమాధానం కూడా చెప్పకుండానే—'హోహోయ్ ! నీ కివన్నీ విశదంగా విడమర్చి చెప్పడానికి నీకింద బంట్రోతు ననుకున్నావా!' అని నిప్పులు గక్కుతూ చూచాడు.

'అయ్యో, అంతమాటా, బాబూ- నేనట్టా అన్నానా?' అన్నాడు వెంకన్న ఎంతో తప్పు చేశాననే భావంతో. విసురుగా కరణం వెళ్లిపోయాడు.

ఊళ్లో వర్తకులందరూ దుకాణాల్లోని సరుకంతా ఒకసారి లెక్క చూచుకొని సర్దుకుంటున్నారు, ఏదో మహాప్రమాదం ఎదుర్కోనాలి అన్నట్లుగా. పాతర్లలో పుట్లకుపుట్లు దాచిపెట్టి రేషనులేని కాలంలో కూడా ప్రజానీకాన్ని పీడిస్తూ అమ్ముకున్న పెద్దమనుషులుకూడా కొంత ఆదుర్దా, కొంత సంబరంతో మునిగిపోతున్నారు. ఆ గ్రామాలకు తణిఖీకి రావలసిన ప్రభుత్వోద్యోగులు తమపంట పండిందనే భావంతో కొత్త ప్రాజక్టూ, చొక్కాలూ కుట్టించుకుంటూ మురుస్తున్నారు.

ఒకవంక- అటు ఆస్తిపాస్తులు శూన్యమై, యిటు చేతిలో డబ్బులేక నిరాశతో నింగివంక చూస్తూ కూర్చున్నారు కొందరు దీనులు. మరొకవంక— ఆస్తులూ, పొలమూ పుట్రలూ లేక-ఏదో ఉన్నంతలో...కొంచెంకష్టంగానే... సంసారనావను నెట్టేప్రజావళి తమ భావిపరిణామాన్ని గురించి తదేకదీక్షతో ఆలోచిస్తూ, ఏమీ తోచక అటూ ఇటూ పచార్లు చేస్తున్నారు.

ఊళ్లో పెద్దమనుషులంతా సాయంత్రంపూట జరిపే మామూలు పంచాయతీల్లో రేషను విషయాన్ని ముఖ్యప్రసంగంగా తీసికొని ఎన్నో వ్యర్థతీర్మానాలు చేయటం ప్రారంభించారు.

కరణంగారు ముసి ముసి నవ్వులతో గ్రామమంతా చుట్టబెట్టి కొంప జేరుకున్నారు. ఎన్నడూ ఆ అలవాటు లేకపోయినా-యింటిలో పిల్లమూక అంతా నాయన తమకేదో తింటానికి తెచ్చాడు గాబోలుననుకొని, ఒకళ్లు-చొక్కా ఒకళ్లు ధోవతి, మరొకళ్లు కండువా పట్టుకొని

★ వెనుమాక రాధాకృష్ణమూర్తి ★

కుంటూతున్నారు. ప్రతిరోజూ కనురుకొని మీద బడి కొట్టవచ్చే తండ్రి ఆరోజు దరహాసిత వదనంతో పిల్లలవంక ఒక్కచూడ్కు పారవేసి వంట యింట్లోకి దారితీశాడు- పెళ్లాం వుందేమోనని. దాంతో పిల్లలు-తండ్రి ముఖవిశేషాన్ని కనిపెట్టి యివాళ యేదో వున్నదనుకొని - తింటానికి మేతకూడా తెచ్చాడనుకొని వంట యింట్లోకి కూడా వెంటబడ్డారు, అల్లరిచేస్తూ. మరుక్షణమే తలకొకటి వడ్డించాడు కరణం. దాంతో పిల్లలు ఉన్న కాస్త విశేషాన్ని అనుభవించి ఏడుపు ముఖంతో వెనక్కు మళ్లారు.

కరణం వంటయింట్లో కాలుపెట్టగానే శూన్యం గోచరించింది. గృహిణి ఎక్కడకు వెళ్లిందో అనే అనుమానం కలిగింది. పొయ్యి మీద పెట్టిన బియ్యం కింద మంట లేదు. కాస్త పేపున్న తరువాత- ఒకక్షణం ఒకయుగంగా గడచిన తదుపరి - కరణం భార్య చంకన నీళ్ల బిందెతో తడిగుడ్డలతో ప్రవేశించింది. ఆయన్ని చూడగానే ముఖం చిట్లించుకున్నది. దాంతో కరణానికి అరికాలుమంట నెత్తికెక్కింది. తాను శుభవార్త కొంపలో పారవేస్తే కొంత బరువు తగ్గుతుందనే ఆశతో యింట్లో ప్రవేశిస్తే, కాలు పెట్టగానే యింట్లో అయిన అపశకునాలు ఒక్కసారిగా సింహావలోకనం చేసుకున్నాడు. ప్రారంభంలోనే పిల్లలు కాళ్ళకు చుట్టుకోవడం-వాళ్లను వదలించుకోటానికై తాను నాలుగు వడ్డించవలసి రావడం; వంటయింటిలో భార్య లేకపోవటం, తనకాక్షణం యుగంగా గడవటం; భార్య వచ్చిన తరువాత తనముఖం చూచి సంతోషించటానికి బదులు, చిట్లించుకోవటం - యివన్నీ అతన్ని ఎంతో కలవర పెట్టాయి.

ఎట్లాగో ధైర్యం తెచ్చుకొని కరణం భార్యతో సంభాషణ ప్రారంభించాడు.

'ఈ సంగతి విన్నావా!' అన్నాడు సంతోషయనాలతో.

'పొద్దున్ననగా యెక్కడికో వెళ్లి యిప్పుడు మళ్లీ కొంపముఖం చూస్తే, నేనే సంగతులు వింటాను మీ దగ్గరనుండి. చాలా మంచివారు గాని యికనన్నాపోయి ముఖం కడుక్కోండి. ఎవరన్నా చూస్తే నవ్విపోతారు' అన్నది తల ఎత్తకుండానే.

ఈ మాటలో కరణానికి చీకాకు వేసింది. 'ఎందుకీ బ్రతుకు' అనుకొని మెల్లిగా దొడ్లోకి వెళ్ళాడు. వేపపుల్ల ఒకటి తీసికొని ముఖం కడుగుతున్నాడన్న మాటే గాని, ఎంతసేపటికీ 'రేషను ఎప్పుడు పెడతారో, తాను ఎప్పుడు కోమటింటికి వెళ్ళి గుమ్మంలో నిలబడగానే వాళ్లు వచ్చి సువర్ణపుష్పం చేతిలో పెడతారో' అని ఆలోచిస్తూనే వున్నాడు.

ఎలాగయితేనేం పాచిపోకుండానే ముఖం తోముకుని మళ్లీ వంట యింట్లో పడ్డాడు. ఈ సారి ఆమె అనుమతి కెదురు చూడకుండానే 'రేషను పెడుతున్నారు - మళ్లీ మన పాలెంలో కూడా; మనపంట పండింది' అన్నాడు, భార్య నుంచి సంతోషంగా రావలసిన సమాధానానికి ఎదురు చూస్తూ.

భార్య చేతులు తిప్పుతూ 'ఆ, మన పంట పండింది. ఎప్పుడయితే బీదవాళ్లు మల మల మాడి చస్తుంటారో, అప్పుడే మనకు కడుపాత్రం ఎక్కువవుతుంది. ఎంతసేపటికీ మన పంటపండిం దనుకోటంతప్పు, వాళ్లపంట పాడవు

ది ఇండియన్ బ్యాంక్ లిమిటెడ్

హెడ్డాఫీసు : మదరాసు

(Estd: 1907)

జారీచేసి చందావేయబడిన

మూలధనం	రూ. 72,00,000
అడిగిన మూలధనం	రూ. 53,00,000
రిజర్వ్ ఫండ్	రూ. 62,00,000

అన్నిరకాల బ్యాంకింగ్ వ్యవహారాలు చేయబడును.

యన్. గోపాల అయ్యర్,

కార్యదర్శి.

తుందనే విషయం ఆలోచించరే, మీా అంతట మీారు!' అన్నది రోషంతో.

కరణానికి తల తిరిగింది. కాని ఎట్లాగయినా నచ్చచెప్పి భార్యను సంతోషపెట్టాలని ఆలోచిస్తున్నాడు.

సూటుబూట్లతో కొడుకు పట్నంనుండి అప్పుడే యింట్లో ప్రవేశించాడు. ఆయన పట్నంలో చదువుకుంటున్నాడు. కరణానికి గుండెలో గాలం పడ్డది. కొడుకు తన ఆటలు సాగనివ్వడు. ఆయన నవ్య ప్రపంచాన్ని మరమ్మతు చేయటానికి బయలుదేరిన మహాశయుడు. ఎన్నో సమస్యలను గురించి తీవ్రంగా ఆలోచనలు జరుపుతుంటాడు. అలాంటప్పుడు యీ లంచగొండితనాన్ని తన కళ్ళ యెదుట, తన తండ్రి చేస్తుంటే వూరుకుంటాడా? దెబ్బలాడి అయినా సరే తండ్రిని మాన్పించే కార్యధురీణుడు. ఎండాకాలం సెలవుల్లో యింటికి వచ్చాడు. ఈ మూడు నెలలకాలం యిక్కడే వుంటాడు. 'మూడు నెలల్లో... అబ్బ! ఎంత దూరం పోతుంది' అన్నాడు, మనస్సులో - మనస్సులోనే, కరణం.

లేని చిరునవ్వుతో అబ్బాయికి స్వాగతం చెప్పాడు తండ్రి.

* * *

'ఏనాడూ యిలా అనుకోలేదు. - యియ్యాళ్లన్నా ఆ బియ్యాం, అటికె యాదానం సూడవూ' అన్నది వెంకడి భార్య.

'ఎంతో మంచి మారాజులు యిళ్ళలో ముంగిట బెట్టుకొంటుంటే... మీరోళ్ళం... మన కొంపలో వున్న ఆ పుట్టిగింజలా తీసుకపోతారు గదా - బగవంతుడా' అని కళ్ళ నీళ్ళు పెట్టుకున్నాడు, గొల్ల వెంకడు.

నెత్తిన చేతులు పెట్టుకొని కన్నీటి కాల్వ కార్చాడు - అట్లా ఎంతసేపో... మళ్ళీ రోషం వచ్చింది... లేచాడు. 'ఆ బ్రాహ్మణ కొట్టింట... ఆ దయిదా సరే... యియ్యాల... తీసుకరావలసిందే. నా యింట్లో... నే బతికుండగా... భార్యా, పిల్లోళ్ల సస్తు పడుతుంటే సూడలేను' అని కండువా మీాద వేసికొని తిరిగి చూడకుండా వెళ్ళిపోయాడు.

కోమటి సెట్టి యింటికి చేరాడు. 'సెట్టి గారూ'—అనే వెంకడి పిలుపుకి 'ఆ వత్తుండా' అనే సమాధానం వచ్చింది సెట్టినుండి. కాళ్ళావేళ్ళాపడ్డాడు వెంకడు. విషయమంతా చెప్పాడు విడమర్చి. సెట్టి నాలుగు వైపులా పరీక్షించి చూచి 'సరే - నా యింట్లోవి యిత్తుండా, పని గిద్దలు కాడికి. మరి ఎవరితోనన్నా చెప్తావా?' అని అడిగి 'చెప్ప'నని సమాధానం తీసుకున్నాడు. భద్రంగా రెండు మూడు గదులు దాటి చీకటికొట్లోకి తీసుకు వెళ్లాడు వెంకడిని. సెట్టి, బస్తామూతి విప్పాడు.

'సెట్టీ' అనే పిలుపు వినబడ్డది.

'ఇంకే ముంది-కరణం వచ్చాడు బాబో, యీాడ నుంచి' అని కసిరాడు వెంకణ్ణి సెట్టి. చెమ్మగిలిన కళ్ళతో వెంకడు వెళ్ళిపోయాడు. తరువాత కరణం నవ్వుకుంటూ. జేబు తడుముకుంటూ వచ్చాడు.

వెనకనుండి 'ఏరా, వెంకడూ-బాగున్నావా' అనే మాట వినిపించింది. వెనక్కి తిరిగి చూచాడు. కరణం కొడుకు, వెంకడి కన్నీళ్లు చూచాడు. గ్రహించాడు- ఇంటికి తీసికొని వెళ్లి తండ్రిలేకుండా చూచి బియ్యం కొలిచాడు. డబ్బు ఇవ్వవస్తే వద్దన్నాడు.

'ఆ రోజు మరచిపోగలనా?' అని ఆలోచిస్తుంటాడు వెంకడు. 'కరణంకొడుకు కడుపులో యింతదయ వుందా' అనికూడా అనుకుంటుంటాడు.

'దేశపరిస్థితి యిదా' అని ముక్కుమీాద వేలు వేసికొంటుంటాడు, కరణం కొడుకు.